

Helsingissä 23 / VIII 96.

Armas, kallis morsiameni!

Kiitos, kiitos, Maija! — — — Sinä:
kö yksiin, Sulleks elämä Tyhjä, outu niin
kauvan kuin Pekka elää!! Ei, armas,
elämäsi on rakas, täynnä tehtäviä, täj-
nä onnea — ja Sulla on kumppani,
ystävä, sulho — mies! Kiin, Sinä
olet jo, et vaan morsiameni, mutta vaimo:
ni, omani... meidän rakkaitemme yhdistää
meidät — ja mitä muuta sidettä on? Mai-
jani, minun Maijani, minun, minun!

Oo, kuin sulorsettä tuntuu! Nyt kun
tapaamme toisemme, niin kerro Sulle
Siken jutun alusta loppuun saakka —
kaiikki, kaiikki, ettei ole salaisuutta

mitään meidän välillämme Ja tah-
don kertoa sulle itsestäni, syöneistäni,
että aivan minut tunnet Sinä olet
nainen, nainen ja rakastat! Sentähden
voit levätä rinnallasi ja katsoa silmiäsi
ja kertoa kaikki, kaikki - Ja Sinä
ymmärrät.

Oi, semmoinenko Sinun vaatimuk-
sesi ja tahtosi oli? Kulta, kulta, kyllä
minäkin sen niin käsittän, kyllä sen täy-
tän! Ei, ei ainakaan se mustasukkai-
suutta ole Silläkin puhutaan.
Aivan oikein siinä ajattelet, Älä muu
epäile siinä!

Ei se Signid koettanut „houkutella”,
ei ainakaan sitä saattanut päätettä myt
meidän yhdessä ollessa. Emmehän kahden
kesken olleetkaan. —

Oli sanoiko se Ralle niin, että kos-
ta inhota Sikkää? Kummallista, niin:

hän se minunkin oli niin kauan kuin
hänstä rakastin ?!?! Saat kuulla. . . .
Nyt tietysti en enään sitä tee. . . . (dun-
len yhä vielä, että Kalle voisi häneen rakastua,
vaan en tahdo sanoa. . . .) — —

Ja siitä „sanottavastani“! Muistat,
että jo maatta kirjoitin Lulle puhuneeni
Sigridille entisistä beikkeistä j. n. e., niin
että olenhan jo itse asiassa sanonut sa-
nottavani. Olin vain selvemmin ja la-
jemmin puhunut. . . . sillä myönnän,
etteen raattinut maalla aivan jyrkästi pu-
hua, enemmän viittasin kuin suoraan sanoin.
Sillä sikke parka rupeeri itkemään, vaikka
kyllä virokoi: „Suo nyt anteeksi, enhän tahloi-
si itkeä, vaikka se näin tuli“ ja kohta koetti
hymyillä — kun minä jatkain olin sanonut
(en muusta varmaan mitä se oli), as,
kyllä muistan nyt: „ystävöksesi Maija ja
minä tulemme — muuta aikäämme ajatelko.“
. . . Merkittistä, nyt kun aikien rupeaan mi-
timaan — tuskin muuta lienee mitään muuta

